

New York Timesi bestsellerite autor

TESSA DARE

*Hertsoginna
lugu*

Tütarlaps kohtub hertsogiga

Originaali tiitel:
Tessa Dare
The Duchess Deal
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade ning elus või surnud inimestega on juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Eve Ortega.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E05364319
ISBN 978-9949-82-429-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mina kasvasin vaimuliku tütrena.

Selle raamatu kangelanna Emma on kirikuõpetaja tütar.

Tahan rõhutada seda, et Emma isa ei ole üleüldse minu isa moodi.

Minu isa oli – ja on – armastav, kannatlik, toetav ja mõistev.

Aitäh, isa. See raamat on pühendatud Sulle.

Palun ära loe 7., 9., 11., 17., 19., 21. ja 28. peatükki.

Tänu sõnad

Armastusromaanide kirjutamine on rõõm ja privileeg. Vahel aga piinlevad kirjanikud oma kunsti nimel ja vahel jagavad neid piinu kõikidega enda ümber.

Olen kannatlikkuse ja toetuse eest igavesti tänulik oma abikaasale, lastele, sõpradele, toimetajale, agendile, toimetaja abile, korrektorile, PR-spetsialistile, isiklikule assistendile, kirjutajale, Twitteri jälgijatele, kassidele, pidžaamale, kohvimasinale... ning enam-vähem kõigile ja kõigele enda ümber. Välja arvatud ühele naabrile, kellel on droon. Sa tead, kes sa oled.

Erilised tänu sõnad Guidole, Kirkile, Samanthale ja Kenile selle raamatu seksika kaane eest.

Ja alati, *alati* suur tänu minu lugejatele. Kui poleks teid, peaksin kandma pükse.

Raamatus on kasutatud sõnu ja väljendeid William Shakespeare'i näidenditest „Cymbeline“, „Veneetsia kaupmees“, „Tõrksa taltsutus“, „Suveöö unenägu“, „Kuningas Lear“, „Richard III“, „Troilus ja Cressida“, „Nagu teile meeldib“, „Romeo ja Julia“, „Henry IV“.

Esimene peatükk

Emma Gladstone oli kahekümne teiseks eluaastaks juba mitu karmi õppetundi saanud.

Võluvad printsid polnud alati sellised, nagu pealtnäha paistis. Läikiv raudrüü läks moest koos ristiretkedega ja kui haldjast ristiemad ka olemas olid, oli tema oma mitu aastat hiljaks jäänud.

Enamasti pidi tüdruk ennast ise aitama.

See pärastlõuna oli üks selliseid.

Tema ees kõrgus Ashbury House, võttes enda alla moeka Mayfairi väljaku ühe serva. Elegantne. Tohutu.

Hirmutav.

Emma neelatas tugevasti. Ta saab hakkama. Kunagi tuli ta keset külma talve üksinda Londonisse. Ta oli keeldunud allumast meeleheitele ja näljale. Ta oli leidnud tööd ja endale linnas uue elu loonud. Nüüd, kuus aastat hiljem, oli ta nõus pigem neelama alla kõik madam Bissette'i õmblustöökoja nõelad kui oma isa juurde tagasi roomama.

Selle kõigega võrreldes oli hertsogi kodu uksele koputamine tühiasi, eks?

Tühiasi. Täiesti tühiasi. Ta pidi vaid selja sirgu ajama, sepietatud väravatest sisse ründama, graniittrepist üles minema –

astmeid oli seal umbes sada – ja selle ülisuure nikerdatud ukse taga kella andma.

Tere päevast. Mina olen preili Emma Gladstone. Otsin salapärast ja eraklikku Ashbury hertsogit. Ei, me pole tuttavad. Ei, mul pole nimekaarti. Mul pole mitte midagi. Mul pole homme ehk kodugi, kui te mind sisse ei lase.

Taevake. See ei lähe mitte mingil juhul läbi.

Nuuksudes pööras Emma väravale selja ja tegi väljakule kümnendat korda tiiru peale, raputades keebi all paljaid käsi-
varsi.

Ta pidi üritama.

Emma seisatas näoga värava poole ja tõmbas sügavalt hinge. Ta eiras meeletuna pekslevat südant.

Kellaag oli juba hiline. Mitte keegi ei tulnud talle appi. Ta ei tohi rohkem kõhelda, taganeda pole kuhugi.

Tähelepanu. Valmis olla.

Start.

ASHBURY KUULIS OMA kohalt raamatukogu laua taga võõrast helinat. Kas see võis olla uksekell?

Jälle sama heli.

See *oligi* uksekell.

Hullem veel, see oli *tema* maja uksekell.

Neetud klatšimoorid. Ta oli vaid mõne nädala linnas olnud ja unustanud, et Londonis liiguvad kuulujutud kiiremini kui kuulid. Tal polnud aega ega kannatust lobamokki kuulata. Kes tahes see on, Khan saadab ta minema.

Ashbury kastis sule tindi sisse ja jätkas kirja kirjutamist oma saamatutele advokaatidele.

Ma ei tea, mida kuradit te viimase aasta teinud olete, aga minu rahaasjad on laiduwäärises seisukorras. Vallandage otse-

kohe Yorkshire'i mõisavalitseja. Õelge arhitektile, et ma soovin näha uue veski jooniseid ja kohe. Ja üks asi nõuab veel kohest tähelepanu.

Ash kõhkles, sulg õhus. Ta ei suutnud uskuda, et paneb need sõnad paberile kirja, aga ehkki ta seda pelgas, oli seda vaja teha. Ta kirjutas:

Mul on vaja naist.

Ilmselt peaks ta panema kirja ka oma nõudmised – sünnitamiseas naisterahvas, lugupeetud suguvõsast, rahahädas, valmis jagama voodit hirmsate armidega mehega.

Lühidalt kedagi, kes on meeleheitel.

Jumal, kui masendav. Parem on piirduda selle ühe reaga.

Mul on vaja naist.

Khan ilmus uksele. „Teie hiilgus, vabandage, et segan, aga üks noor naine tuli teie juurde. Tal on seljas pulmacleit.“

Ash vaatas ülemteenrit. Siis vaatas ta äsja kirja pandud lauset. Ja uuesti ülemteenrit.

„On see vast veider.“ Ehk pole tema advokaadid siiski nii kasutud, kui ta arvas. Ta pani sule käest ja tõstis ühe jala lauale, naaldudes tooli varju. „Juhatage ta sisse.“

Tuppa astus noor valges kleidis naine.

Ashi saabas libises laua pealt alla. Ta vajus tahapoole ja pörkas vastu seina, kukkudes äärepealt toolilt maha. Tema lähedalt riiulilt varises põrandale poogen pabereid, mis lendlesid laiali nagu lumehelbed.

Ta oli pimestatud.

Mitte naise ilust – ehkki ilmselt oli ta ka ilus. Seda polnud hetkel võimalik hinnata. Naise kleit oli pilku riivav jõledus, täis pärleid, pitsi, kivikesi ja helmeid.

Taevane arm. Ash polnud harjunud viibima samas toas millegagi, mis oli veelgi vastikum kui tema enda välimus.

Ta toetas parema küünarnuki tooli käetoole ja pani sõrmeotsad laubale, varjates näol olevaid arme. Seekord ei kaitsnud ta teenijat ega iseenda uhkust. Ta kaitses end... *selle* eest.

„Mul on kahju, et ma end niimoodi teile kaela määrin, teie hiilgus,“ ütles noor naine, pilk Pärsia vaiba muustril.

„Ma tõesti loodan, et teil on kahju.“

„Aga vaadake, ma olen meeleheitel.“

„Näha on.“

„Pean oma töö eest tasu saama ja kohe.“

Ash vaikis. „Töö... eest?“

„Ma olen õmblejanna. Mina õmblestin selle...“ Naine silus silma riivavat siidkleiti, „...preili Worthingile.“

Preili Worthingile.

Nüüd hakkas olukord selginema. Valge atlassist õudus oli mõeldud Ashi endisele kihlatule. Seda ta uskus küll. Annabelle Worthingil on kohutav maitse – nii kleitide kui ka potentsiaalsete abikaasade suhtes.

„Kui teie kihlus katkes, ei lasknud ta kleiti ära viia. Ta ostis siidkanga, pitsi ja muud, aga ei maksnud töö eest. See tähendab, et ma ei saanud raha. Püüdsin tema juurde koju minna, aga edutult. Minu kirjad teile mõlemale jäid vastuseta. Mõtlesin, et kui ma niimoodi välja ilmun...“ Naine laotas valge kleidi seelikuosa laiali, „...on mind võimatu eirata.“

„Selles on teil õigus.“ Isegi terve Ashi näopool tõmbles. „Jumal hoidku, see näeb välja, nagu oleks kardinapood plahvatanud ja teie olite esimene ohver.“

„Preili Worthing soovis midagi hertsoginnale sobivat.“

„See kleit,“ lausus Ash, „on kõlblik ainult lõbumaja lühtrile.“

„Teie väljavalitul olid... ekstravagantsed soovid.“

Mees nõjatus toolil ettepoole. „Ma ei suuda seda isegi hoomata. See on nagu üksisarve okse. Või mõnede kuulduste järgi Himaalajas möllava lumeeluka nahk.“

Naine pööras pilgu lakke ja ohkas ahastavalt.

„Mis on?“ küsis Ash. „Ärge öelge, et see teile meeldib.“

„Sel pole tähtsust, kas see mulle meeldib või mitte, teie hiilgus. Ma olen oma kätetöö üle igal juhul uhke ja see kleit nõudis mitu kuud tööd.“

Jõleda kleidi tekitatud vapustus oli taandunud ja Ash kesken-
dus noorele naisele, kes oli mattunud kleidi sisse.

Naine oli palju kenam kui kleit.

Koorekarva nahk, roosad huuled, tumedad ripsmed.

Tugev selgroog.

„See tikand üksi... Ma tegelesin sellega terve nädala.“ Naine silitas kleidikaelust.

Ashi pilk järgnes tema sõrmeotstele. Ta ei näinud tikandit. Ta oli mees ja nägi rindu. Väikseid ahvatlevaid rindu, mis olid pressitud kitsa pihiku alla. Ta nautis nende vaatamist pea-aegu sama palju kui otsustavust, mis need rinnad ülespoole kergitas.

Ta liikus pilguga ülespoole, silmitsedes naise kaela ja ülespandud kastanpruune juukseid. Naisel oli üsna range lihtne soeng, mis tekitas tahtmise juuksenõelad ükshaaval välja tõmmata.

Talitse ennast, Ashbury.

See naine ei saa ju olla nii ilus, kui paistab. Kahtlemata on oma osa sel jõledal kleidil. Ja Ash oli mõnda aega üksinda elanud. Muud siin polnudki.

„Teie hiilgus,“ lausus naine. „Minu söeämber on tühi, toidukambris on veel mõned hallitanud kartulid ja ma pean

täna üüri ära maksma. Majaomanik on ähvardanud mu välja tõsta, kui ma kogu summat ei tasu. Pean oma palga kätte saama. Tungivalt.“ Ta sirutas käe ette. „Palun kaks naela ja kolm šillingit.“

Ash pani käed rinnale risti ja vaatas teda. „Preili...“

„Gladstone. Emma Gladstone.“

„Preili Gladstone, te ei paista aru saavat, kuidas üksildase hertsogi tülitamine käib. Te peaksite olema heitunud, isegi hirmunud. Ometi ei vääna te käsi ega värise sugugi. Kas te olete kindel, et olete pelgalt õmblejanna?“

Naine tõstis käed ja pööras peopesad Ashi poole. Sõrmeotstel oli näha paranenud haavu ja nahapaksendeid. Ash pidi tunnistama, et need olid veenvad asitõendid. Ometi polnud ta päriselt veendunud.

„Vaesusesse te ju ometi ei sündinud. Te olete selleks liiga enesekindel ja teil on vist kõik hambad alles. Ilmselt jäite varakult orvuks, mingil eriti julmal moel.“

„Ei, teie hiilgus.“

„Kas teid šantažeeritakse?“

„Ei.“ Naine venitas seda sõna.

„Peate üleval trobikonda hüljatud lapsi ja *seejuures* teid šantažeeritakse?“

„Ei.“

Ash nipsutas sõrmi. „Ma tean. Teie isa on nadikael. Võlavanglas. Või raiskab renditulu džinni ja litside peale.“

„Minu isa on Hertfordshire’is kirikuõpetaja.“

Ash kortsutas laupa. See oli arusaamatu. Kirikuõpetajad on härrasmehed. „Kuidas on härrasmehe tütar sattunud tööle õmblejannana?“

Viimaks ometi nägi ta naise olekus kerget ebakindlust. Naine puudutas kõrvatagust. „Vahel teeb elu ootamatuid pöördeid.“

„See on liiga tagasihoidlik väide.“

Saatusejumalanna on südametü nõi, kelle igakuised needused ripuvad ähvardavalt õhus, ja Ash oli sellega hästi tuttav.

Ta pöördus toolil ja võttis laua tagant lukustatud karbi.

„Andke andeks.“ Naise hää muutus pehmemaks. „Ilmselt mõjus kihluse katkemine teile raskelt. Preili Worthing tundus olevat kena noor naine.“

Ash luges raha endale pihku. „Kui te olete temaga kokku puutunud, siis teate, et see pole nii.“

„Ehk on siis hea, et te temaga ei abiellunud.“

„Jah, kui ettenägelik minust, et ma enne laulatust oma näo ära rikkusin. Milline ebaõnn see oleks olnud, kui oleksin sellega oodanud abiellumiseni.“

„Rikkusite? Vabandage, teie hiilgus, aga see ei saa nii hull olla.“

Ash klõpsas karbi kinni. „Annabelle Worthing soovis meeletult abielluda tiitliga varaka mehega. Ma olen hertsog ja ülimalt rikas. Ta jättis mu ikkagi maha. See on tõesti nii hull.“

Ta tõusis ja pööras rikutud näopoolsele naisele suunas, nii et kõik oli näha. Laud asus toa kõige hämaramas nurgas ja see oli taotluslikult nii. Toa paksud sametkardinad ei lasknud eriti päikesevalgust sisse. Aga nii tõsised armid nagu tema? Neid suudaks varjata vaid täielik pimedus. See osa ihust, mis oli leekidest tervena pääsenud, sai vigastada hiljem – kõigepealt kirurgi noa all ning seejärel põrgulike nädalate jookul, kui ta oli palavikus ja haavad mädanesid. Parem kehapool oli meelekohast puusani täis arme ja põletusjälgi.

Preili Gladstone vaikus. Tema auku tuli tunnistada, et ta ei minestanud, oksendanud ega põgenenud karjades toast – meeldiv vaheldus tavapärasele reaktsioonile.

„Kuidas see juhtus?“ küsis naine.

„Sõjas. Järgmine küsimus.“